

השלמות לשיחת ש"פ תצוה

בס"גד והערה 52, בענין קריאת שם:

ויש לבאר הלימוד וההוראה¹ מהענין דקריאת שם בגלוי ובפירסום (בעת הברית, ואצל בת – ב"מי שברך" בעת קריאת התורה²), גם כשידוע לפני"ז (גם לפני הלידה) שיקראו לו בשם פלוני [כפי שמצינו ביצחק, "שרה אשתך יולדת לך בן וקראת את שמו יצחק"³, ועד"ז מצינו אצל כמה מרבתינו נשיאינו שלפני הלידה ידעו כבר השם שיקראו להם] – שבכל עניני העבודה אין להסתפק בכך שענינים אלו ישנם בכח, אלא יש צורך והוא העיקר שענינים אלו יבואו בפועל.

ועוד והוא העיקר – שנעשה כן בנוגע לעיקר ושלמות ענין הלידה, שזהו"ע הגאולה (כידוע⁴ שהגלות נמשל לעיבור והגאולה ללידה), שלא מספיק ענין הגאולה כפי שהוא בכח, אלא יש צורך בגאולה בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, ביום הש"ק זה, יום הקריאה (שבו נותנים שם לבת), ועד לקריאת הפרשה כולה.

לאחרי ס"ז:

ויש להוסיף בהלימוד וההוראה לכאו"א מישראל מהענין ד"ואתה תצוה" מצד בחי' משה שבכאו"א מישראל – בקשר ובשייכות לשבעה באדר (שחל ביום חמישי שלפנ"ז), היום שבו נולד ובו מת משה רבינו⁵:

בנוגע למיתת משה (בשבעה באדר) כתיב⁶ "היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמות", "הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום"⁷ – מילוי ושלמות באופן ד"בא בימים"⁸, במכ"ש וק"ו מאברהם אבינו (שבו נתפרש לראשונה הענין ד"בא בימים") ש"קצר הקב"ה ה' שנים משנותיו (שהי' ראוי לחיות ק"פ שנה כמו יצחק) כדי שלא יראה את עשו בן בנו יוצא לתרבות רעה"⁹, ועאכו"כ במשה רבינו שמלאו ימיו ושנותיו בשלמות.

ומצד בחי' משה שבכאו"א מישראל נעשה גם אצלו הענין ד"מלאו ימי

(3) לך י, יט.
 (4) ראה תו"א ותו"ח ר"פ וארא. ובכ"מ.
 (5) שמתעם זה לא נזכר שמו בפרשת תצוה, כנ"ל הערה 14.
 (6) וילך לא, ב ובפרש"י.
 (7) ר"ה יא, א. וש"נ.
 (8) חיי שרה כד, א.
 (9) פרש"י תולדות כה, ל.

(1) ככלל הענינים שצ"ל ויש בהם לימוד והוראה בעבורת האדם לקטנו (ראה "היום יום" ט' אייר. ובכ"מ).
 (2) בבית הכנסת ובית המדרש, בית תפלה תורה וגמ"ח – נוסף לכך שמקשרים גם עם נתינה לצדקה, כדי שיהיו כל הג' קוין דתורה (קריאה בתורה) תפלה ("מי שברך") וגמ"ח (נתינה לצדקה) בפועל ממש.

ושנותי", באופן ד"בא בימים", הן בנוגע לעבודתו בקיום התומ"צ [כשם שבשבעה באדר היתה גם השלימות דתורה¹⁰ – ענינו של משה רבינו], והן בנוגע לשנות חייו, אריכות ימים ושנים טובות עד מאה ועשרים שנה, ועד מאה ושמונים שנה, כשנות חייו של יצחק, ועד לחיים נצחיים דלעתיד לבוא – נשמות בגופים, ללא הפסק בינתיים.

בס"ח, הציווי דמזבח הקטורת בסיום הפרשה:

ויש להוסיף, שגם לפני הציווי ע"ד מזבח הקטורת נוסף בפ' תצוה הענין ד"כל הנוגע במזבח יקדש"¹¹, וענינו בעבודת האדם – שנוסף לכך שהאדם עצמו נעשה בכחינת "מזבח", ה"ה פועל קדושה גם בעניני העולם השייכים אליו, חלקו בעולם, שעיי"ז שבא במגע עמהם נעשית בהם קדושה, כבקדושת המזבח ש"כל הנוגע במזבח יקדש".

לאחרי ס"ח:

ויש להוסיף ולקשר גם עם הפרשה שמתחילין לקרוא במנחה – פרשת תשא:

"כי תשא את ראש בני ישראל" מורה על הנשיאת ראש שנעשה בכל בני ע"י פעולתו של משה רבינו (נשיא הדור) – ע"ד הענין ד"ואתה תצוה את בני ישראל".

ופעולה זו נמשכת וחודרת למטה מטה, עד לדרגא ומעמד ומצב שצריך לפעול הענין ד"לכפר על נפשותיכם"¹² – ע"ד ובדוגמת הפעולה ד"ואתה תצוה" גם במעמד ומצב שיש בו ההתחלקות ושניונים ד"מערב עד בוקר".

ומזה באים לפרשיות ויקהל פקודי הקשורים עם ורומזים על הגאולה באופן ד"קהל גדול ("ויקהל") ישובו הנה"¹³, כיון ש"אתם תלוקטו לאחד אחד ("פקודי") בני ישראל"¹⁴.

ואז נעשה אצל כאו"א הענין ד"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד" – שכאו"א מישראל (מצד בחי' משה שבו) זוכה לשמוע הקריאה והדיבור דהקב"ה מאוהל מועד, בביהמ"ק השלישי.

[ויש לקשר זה עם פרשת תצוה – שהרי האל"ף דויקרא היא אל"ף זעירא, שזהו"ע הביטול ד"ונפשי כעפר לכל תהיי", ע"ד הענין ד"כתית

(12) ראה גם לעיל ס"ה.

(13) ירמי' לא, ז.

(14) ישעי' כז, יב.

(10) כולל גם שמונה פסוקים האחרונים

(מ"וימת שם משה גוי" עד "לעיני כל ישראל") –

ככל פרטי הדעות שבוה (ב"ב טו, א).

(11) כט, לו.

למאור; ועי"ז הביטול דאל"ף זעירא באים להשלימות דאל"ף רבתי ד"אדם" שבהתחלת דברי¹⁵ הימים¹⁶, ש"הוא בחי' אדה"ר כמו שהי' לפני החטא שהי' במדרגה גבוה מאד נעלה"¹⁷].

ומזה באים לפרשת צו (ע"ד "תצוה"), "צו את אהרן גו'" (בנוגע לעניני הקרבנות), "לשון זירוז.. ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס"¹⁸ – שלימות העבודה (באופן של זרירות) גם במקום שיש תפיסת מקום ל"חסרון כיס", ובמקום זה פועלים צוותא וחיבור ("צו") ע"י הקרבנות, ולא עוד אלא שע"ז ניתוסף גם בענינים גשמיים (ממון) כפשוטם, ע"ד מארז"ל¹⁹ "עשר בשביל שתתעשר".

ומזה באים לפרשת שמיני, "ויהי ביום השמיני" – ש"שמיני" שייך ורומז להגאולה האמיתית והשלימה ("של ימות המשיח.. שמונה"²⁰), ועד להשלימות דכלות הנפש – כמסופר בהמשך הפרשה²¹ (ובפ' אחרי) אודות הכלות הנפש הנדב ורביהוא, לפני הציווי ד"אל יבוא בכל עת אל הקודש"²², ועד"ז לאחרי הציווי, שאז נעשית השלימות דכלות הנפש באופן דנשמות בגופים, כמו אצל אלעזר ואיתמר ("בניו הנותרים"), ועאכו"כ משה ואהרן עצמם, ועד שבאים למעמד ומצב ד"קדושים תהיו"²³ כי קדוש אני"²⁴, "יכול כמוני", בניחותא²⁵.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש, בהמשך ובסמיכות לשמיני באדר (שקשור עם הגאולה כנ"ל) באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ואז תהי' (נוסף על השלימות דשמיני) גם השלימות דעשירי²⁶, "העשירי יהי' קודש"²⁷, ועד לדרגא שלמעלה מכל המספרים, ולמעלה מכל גדר, גם מהגדר דגאולה וגלות²⁸, וכאמור, תיכף ומיד ממש.

בס"ט, ט' אדר, "ואתה תצוה גו' שמן זית זך גו'" ע"י הפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון:

ויש לקשר זה עם ענין ה"שמן" – שרומז לפנימיות התורה²⁹, ובשמן

(23) "הוּ פרושים" (פרש"י עה"פ) – פרישות מעניני העולם, ובאופן כזה פועלים ההעלה דעניני העולם.
 (24) קדושים יט, ב.
 (25) ויק"ר פכ"ד, ט. וראה מאור עינים עה"פ (מו, ב).
 (26) ראה ערכין שם.
 (27) בחוקותי כז, לב.
 (28) ולהעיר מהמעלה המיוחדת שבגלות (גם לגבי גאולה) – שדוקא אז שייכת העבודה דאתכפיא, ועד לאתהפכא (ראה סה"מ תש"ח ע' 167).
 (29) ראה בארוכה אמ"ב שער הק"ש פנ"ד ואילך.

(15) להעיר מדיוק הלשון "דברי (הימים)" – לא אמירה בלשון רכה, אלא דיבור בלשון קשה (פרש"י בהעלותך יב, א), וזהו גם מלשון "מקשה" שנאמר במעשה המנורה (תרומה כה, לא), וכזה מרומז הקשר לפרשת תצוה שבה מדובר אודות הדלקת המנורה.
 (16) להעיר מהשייכות להגאולה – שאז יהיו כל עניני הגלות באופן ד"דברי הימים" (שהי' בעבר).
 (17) לקו"ת ויקרא א, סע"ב.
 (18) תוי"כ ופרש"י עה"פ.
 (19) שבת קיט, א. וש"נ.
 (20) ערכין יג, ב.
 (21) יו"ד, א ואילך.
 (22) אחרי טז, ב.

גופא – ש"תשעה מינין בשמן", "שלשה זיתים הן ובהן שלשה שלשה שמנים" ³⁰ – "שמן זית זך כתית למאור", המוכחר שבשמן, הראשון בכל א' משלשה הזיתים (ראשון שכראשון, ראשון שבשני וראשון שבשלישי), שהוא "כתית למאור".

שם, בשנה זו – התחלת השלימות יובל השני:

ולהעיר מהשייכות ד"יובל" לגאולה ³¹, ועאכו"כ יובל השני, שקשור ושייך להגאולה האמיתית והשלימה ³², ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש"ט' אדר (התחלת השלימות דיובל השני) חל ביום השבת, שהוא מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" ³³, וכפי שאומרים גם תפלת מוסף בקדושה: "הן גאלתי אתכם אחרית כבראשית".

בס"י, לאחרי ריבוי מעשינו ועבודתינו:

ובפרטיות יותר – שכבר נעשה הענין דשלימות העבודה באופן ד"מלאו מי ושנותי", כמודגש בבואנו משבעה באדר, כנ"ל.

והדגשה יתירה בזה – שהיום שלפני שבעה באדר הוא יום ההילולא של המנהל-פועל דישיבת תומכי תמימים (בחצי כדור התחתון), וממנו נכנסים תיכף לשבעה באדר.

* * *

יא. כרגיל – יעלו מלמטה למעלה אלו שהכינו משקה המשמח, ויכריזו ע"ד פעולותיהם, ומהם יראו וכן יעשו רבים, להוסיף בעצמם כהנה וכהנה (ועכ"פ כמותם), ועד שיפעלו עליהם (על אלה שלמדו מהם) להוסיף עוד יותר בהפעלות שלהם.

ועוד והוא העיקר – שעיי"ז ממהירים ומזרזים ומביאים תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל. אח"כ הורה להשיץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

שאינן זה שולל היפך האמת ח"ו, אלא באמת גופא בעילוי אחר עילוי עד לתכלית השלימות. (33) תמיד בסופה.

(30) מנחות פו, א – במשנה.

(31) ראה לקו"ת דרושי ר"ה ס, ב. וש"נ.

(32) אמיתיות ושלימות בהגאולה עצמה –